

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Biedrība »Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija«

Sagsøgt: Valsts ieņēmumu dienests

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem⁽¹⁾ fortolkes således, at en nonprofitorganisation, som har til formål at gennemføre statsstøtteprogrammer, der er finansieret af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, skal anses for en afgiftspligtig person, som udøver økonomisk virksomhed?
- 2) Skal artikel 28 i Rådets direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at en forening, som ikke i praksis leverer uddannelsesydelser, alligevel skal sidestilles med leverandøren af tjenesteydelsen, når tjenesteydelserne erhverves fra en anden økonomisk aktør for at gøre det muligt at gennemføre et statsstøtteprojekt, som er finansieret af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling?
- 3) Når leverandøren af tjenesteydelsen alene modtager en delvis modværdi fra modtageren af den leverede tjenesteydelse (30 %), og den resterende værdi af tjenesteydelsen erlægges i form af udbetaling af støtte ved hjælp af midler fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, udgør den afgiftspligtige modværdi i henhold til artikel 73 i Rådets direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem da det samlede beløb, som leverandøren af tjenesteydelsen modtager fra såvel modtageren af tjenesteydelsen som fra tredjemand i form af udbetaling af støtte?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Groß-Gerau (Tyskland) den 23. februar 2023 — PU mod SmartSport Reisen GmbH

(Sag C-108/23, SmartSport Reisen)

(2023/C 173/28)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Groß-Gerau

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PU

Sagsøgt: SmartSport Reisen GmbH

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁽¹⁾ fortolkes således, at bestemmelsen foruden at regulere den internationale kompetence også fastsætter en regel om de nationale domstoles stedlige kompetence i sager om rejsekontrakter, som skal overholdes af den ret, der træffer afgørelse i sagen, når såvel forbrugeren i sin egenskab af rejsende som dennes kontrahent, rejsearrangøren, har deres hjemsted i samme medlemsstat, men rejsemålet ikke ligger i denne medlemsstat, men i udlandet, med den konsekvens, at forbrugeren som supplement til de nationale kompetenceregler kan anlægge sag mod rejsearrangøren vedrørende kontrakten ved retten på det sted, hvor forbrugeren har sin bopæl?

⁽¹⁾ EUT 2012, L 351, s. 1.